

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

גליון מס' 307

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרב יגאל כהן שליט"א

פרשת ויקהל-שקלים

עבודת היום

גליתי שפאָשר הם התחנתו לפני שנים כה רבות, הבעל פתח אז בדיוק עסק חדש שהיה חשוב לו מאד להצליח בו, ואז הוא אמר לאשתו - 'העסק אצלי במקום ראשון, לפני הכל'...
במשך עשרים וחמש שנה אשתו נשארה את המושפט הזה - - -
בכל פעם שהוא השקיע מאמץ יותר מדי בענייני העבודה שלו - מיד היא הרגישה שהיא אצלו במקום השני, וכך הדבר חזר על עצמו במשך שנים עד שהם הגיעו לשערי בית דין... ברוך ה', כשהסברתי לו את הטעות שהוא עשה, וכמה אשתו פגועה ממושפט שהוא אמר לה שנים רבות קדם לכן, הוא הבין ומיד התחיל לנסות לתקן את טעויות העבר.

קנאה מהילדים?

אולי זה יראה בעיניך מוזר, אבל אפלו אהבה יתרה שתראה לבנים או לבנות שלך יכולה לגרם לאשתך לקנאה, אבל זו קנאה שמטרתה לקשר יותר בין בני הזוג...

כאשר אבא יושב עם ילדיו הוא צוחק אתם, מחבק, מנשק ונהנה בחברת ילדיו, ועם אשתו הוא קצר רוח, אינו מרבה לחיך ומראה לה כאילו הוא סובל פשהו נמצא בחברתה. לאט לאט אשתו תרגיש שהוא אוהב את הילדים יותר ממה שהוא אוהב אותה, והוא מרגיש נח בחברתם של הילדים יותר ממנה... וכך היא תרגיש חסר אזור רגשי שיגרם לה לטען כלפי בעלה טענות בלתי פוסקות.

כשגבר קונה לאשתו מתנה, מצוי מאד שהוא לא ישים את לבו לדעת כמה שנה המתנה וכו', אבל כשהוא קונה מתנה לאמא שלו לכבוד יום ההולדת שלה או יום נשואין וכדו', הוא מחפש מתנה יקרת ערך... לאמא שלו הוא מגיש את המתנה בתפיש ובמחולות, ואלו לאשתו הוא מגיש את המתנה עם פחות תשומת לב...

ואז, האשה מרגישה פחות נאהבת... כל בעל צריך לחזור ולשנן לעצמו - אשתי רוצה להיות האשה החשובה ביותר בחיי... פי 'עניי האשה נשואות לאהבת בעלה, הקב"ה הכניס בלבב של האשה רצון עז שבעלה יאהב אותה, שבעלה יפרגן לה על עצמה ועל מה שהיא עושה, ממנו היא מצפה ומתחלת ששמלא לה את כל צרכיה, והוא חייב להראות לה זאת כל הזמן... עד מאה ועשרים ...

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

פעמים רבות נשאלתי על ידי בחורים צעירים: 'עדי מתי אני צריך להזהר בכל הדברים, כגון להחמיא לאשה, להראות לה שהיא החשובה לי ביותר בחיים - יותר מהחברים שלי, יותר מההורים שלי?' עניתי להם - 'עד גיל מאה ועשרים'...
ה' יתברך הנהיג את העולם בדרך זו, מפני שהעולם שלנו הוא עולם העבודה. תכלית הבריאה שלנו היא כדי שנעבד על המחשבות שלנו, שנלמד תמיד להתחשב בסובבים אותנו, ועקר העבודה האמתית היא בבית שלנו עד גיל מאה ועשרים, לא יום אחד פחות...

אחד מהטבעים שהטביע בורא עולם באשה הוא - לקנא לבעלה, שלא יסתכל על נשים אחרות, שלא ירבה שיהיה אתן ושלא יחמיא להם כלל... בקצור, אשה דורשת מבעלה שלבו ועיניו יהיו רק שלה. אבל, בעדן המודרני שבדור שלנו, פעמים רבות במקום העבודה של הגבר יש גם נשים, וגם במקומות שונים שהוא צריך להגיע אליהם כגון חברות ממשלתיות, מרפוז קניות וכדו', הגבר נמצא במקומות שיש שם נשים...

וכאן הגבר חייב להבין שאשתו בוחנת אותו. על כל צד ושעל שהוא יעשה היא בודקת האם הוא מסתכל יותר מדי על נשים אחרות? האם הוא אוהב לדבר עם נשים אחרות ולהאריך את השיחה עמהן? האם הוא מדבר אתן באדיבות יתרה? יכול להיות מאד שהאשה לא תאמר לבעלה דבר על הענין הזה, אבל בתוך תוכה היא מרגישה הרגשה רעה כלפי בעלה...

בכל פעם שבעלה משוחח בטלפון עם אשה מהעבודה שלו וכדו', היא מרגישה שבעלה נותן תשומת לב לאחרות, שהלב שלו לא אתה... וזהו דבר הגורם לאשה, אפלו שלא מרצונה, להיות מלאה בטענות על בעלה, ופעמים שהיא אפלו לא שמה לב לקשר בין הטענות שלה לבעיה האמתית.

גבר המושקיע שעות רבות בעבודה, ואלו בבית הוא לא מראה לאשתו את אותה ההשקעה, בסופו של דבר רעיתו תבחין בזה... היא תרגיש שהעבודה של בעלה חשובה לו יותר ממנה, שהיא מקום שני אצל בעלה, וזה יגרם לה לחסר אזור רגשי ויביא אותה למריבות בלתי פוסקות עם בעלה.

לאחרונה נגשו אלי זוג הנשואים כבר עשרים וחמש שנים, והאשה מלאה בטענות על בעלה, ואלו הוא - אינו מבין בכלל מה היא רוצה ממנו... פשוטית לבד מדוע היא פועקת עליו כל כך,

מאמר השבוע

הנהגות מרן

שאלות ותשובות

דוד המלך

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

מוסר עם סיפור

פניני הדף היומי

בסיסתא דש"א נבר למעלה שטלש פנים שמתקיים

כולל יום שישי

בשעות שכולם עוסקים בהכנת לשבת יושבים אברכים בבית הסדר "ביע אומר" ולומדים. ברצוננו להרחיב את שעות הלימוד ואת מספר האברכים. הסמננים לחיות שותפים

מוזמנים ליצור קשר:
03-8000770

זמני מניסה וציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
מניסה:	17:16	17:16	17:18
ציאה:	18:08	18:08	18:10
ר"ת:	18:46	18:47	18:49

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:59

הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה זוסף זצוק"ל

מוזכה הרבים

אברהם אבינו היה 'זקן בא בימים', עליו נאמר 'יראת ה' תוסיף ימים', יש בחשבוננו גם ימים וגם לילות, כולו מלא תורה יראת שמים וחכמה, היה מכניס אנשים תחת כנפי השכינה, לילה כיום יאיר לכתת רגליו להכניס גרים תחת כנפי השכינה, כדברי הרמב"ם (פ"א מהל' עבודת כוכבים ה"ג) שהכניס אלפים ורבבות מתחת כנפי השכינה, ומה שכתוב (בראשית יד, יד) 'וירק את חניכיו ילידי ביתו שמונה עשר ושלוש מאות', היו אלה חברי הכולל שלו, אך מה שהחזיר בתשובה היו אלפים ורבבות, ומסתמא ראה הרמב"ם כן במדרשי רבותינו.

וכיון שהיה אברהם זוכה ומוזכה את הרבים שזכות הרבים תלויה בו, כתיב ביה 'בא בימים'. כך כל אדם שמוזכה את הרבים, לא מונים רק את השעה שהוא למד בה תורה, אלא כל השומעים ממנו תלויים בו, זכותם נזקפת לזכותו, שהרי הוא זיכה אותם.

"מעדני המלך"

שאלות ותשובות
מאת הרב: יגאל בתי שלישי

שאלה: יש לי חנות של טמבור ובאים אנשים וקונים לפעמים את חפירה ומעדר, ואני חושש שהם רוצים להשתמש עם זה בשמיטה לזרוע וליטוע עציים. האם מותר לי למכור להם?

תשובה: מותר למכור לסתם אדם כלים של מחרישה וכדו' היות ואין אנחנו יודעים אם הוא חשוד על השביעית, ובפרט שכלים הללו אפשר להשתמש בהם בהיתר וכגון שרוצה להניח צינור בחצר או לפנות חול וכיוצא בזה מן המלאכות המותרות, ולכן מותר למכור אפילו לחשוד על השביעית (רמב"ם פרק ח מהלכות שמיטה ויובל).

שאלה: קוראים לי "עומרי" ואמרו לי שזה לא שם טוב וראוי להחליפו. האם זה נכון?

תשובה: אנחנו משתדלים לא לקרוא בשם רשעים (עיין תוס' כתובות דף קיג) ועומרי היה רשע והיה אביו של אחאב, ולכן אפילו שבערבית "עומרי" זה חיים שלי וההורים שלך התכוונו לזה, ולא לאביו של אחאב, בכל זאת כדאי להוסיף שם נוסף.

שאלה: האם מותר לעשות התרת נדרים בשבת?

תשובה: מותר לעשות התרת נדרים רק אם זה לצורך השבת וכגון שנדר שלא יאכל וכדו' (אפילו שנדר לפני שבת), אבל נדרים שלא קשורים לשבת אסור (ש"ע סי' שמא סעיף א). ואם עברו והתירו את הנדר, אין צריך לחזור ולהתירו.

שאלה: אני ב"ה מתחזק ושמעתי שאסור לזרוע בשנת השמיטה, אך בעוונותיי שתלתי בגינה שתילים של ירקות. מה עלי לעשות?

תשובה: אשריך שאתה מתקרב להשם יתברך. ולעניין שאלתך הרמב"ם (פרק י מהלכות שמיטה ויובל) פוסק שמי שנטע בשמיטה צריך לעקור, ופסקו האחרונים שדין זה אמור גם בשוגג (כמבואר בגמ' גיטין נג עמוד א), ולכן אפילו שלא ידעת שאסור הרי שאתה צריך לעקור את מה ששתלת (ילקוט יוסף שביעית עמ' קפב).

דוד המלך
מאת הרב אליהו עמר שלישי

המלך דוד

שכנוע ב - להבין את המסרים של בורא עולם

דוד המלך ידע שעל מנת ששאל המלך ישתכנע שיש לו את מירב הסיכויים לנצח את גוליית עליו לחשוף בפניו מקרה האירע עימו בהיותו במדבר. דוד המלך סיפר לשאל שבמקצועו הוא רועה צאן, ופעם אחת תקפו את עדרו אריה ושני גוריו, ודוב עם גורו, והצליחו לקחת שה מן העדר, המהר"ל (אגדות חז"ל סנהדרין צח ע"ב) כותב שהדוב רע יותר מן הארי, אך האריה תקיף מן הדוב, ודוד החליט שהוא לא מותר על השה, ויצא להילחם עם חמשת הטורפים יחד, כשכל אחד מהם דורש שיטת מאבק שונה, האריה אינו נסוג אלא אם כן הוא רואה מישהו חזק ממנו (דבר שלא נמצא בטבע), ואילו הדוב מגיב להיפך, אם יראה מי שתוקף אותו הוא יגיב בחמת זעם כדוב שכול, אך אם ישכב האדם לפניו כמת על הארץ, ניח לו הדוב ולא יתקוף אותו. דוד המלך סיפר לשאל, שבאותה העת הוא חש בכוחות עלומים שננסכו בו מן השמים, וקם ונלחם עם הטורפים האימתניים וחילץ מידם את השה שלקחו מן העדר, כשבמהלך המאבק החזיק דוד המלך בזקנו של האריה על מנת לחלץ את הטרף מפיו, וכך תיאר דוד המלך את המאבק לפני שאלו (שמואל א יז, לו)

"גם את הארי גם הדוב הכה עבדך". האריה והדוב על פי תורת הקבלה

הרמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות) מגלה דבר פלא, שדוד המלך הכה את האריה והניחו בחיים, ואילו את הדוב הכה והרג, ונשאלת השאלה מדוע לא הרג את שניהם, ועוד, מדוע סיכן דוד המלך את חייו בעבור שה? ומבאר, דוד המלך ידע שהמאבק של האריה והדוב על השה אינו במקרה, אלא יש כאן רמזים נשגבים, השה מסמל על עם ישראל שעליהם נאמר (ירמיה נ, יז) "שֶׁה פְּזוּזָה יִשְׂרָאֵל, אֲרֵיזוֹת הַדִּיחוּ, וְהָאֲרִיָּה וְהַדּוֹב אֵלּוּ הָאוֹמוֹת שְׁעֵתִידִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת תַּחְתֵּם בַּגְּלוּת.

דוד מכה באריה - ננגד מלכות בבל

האריה, מסמל את מלכות בבל שמכונה בשם אריה, כפי שכותב הנביא (ירמיהו ז ז) "עֵלָה אֲרִיָּה מִסְפָּכּוֹ", וידע דוד המלך, שבזמן מלכות בבל עם ישראל יחטאו ויתחייבו בעונש מן השמיים, ואם דוד יהרוג כעת את האריה, משמעות הדבר שהוא מבטל את הכוח של בבל מן העולם, ואם מלכות זו תבוטל מן העולם, לא יהיה מי שיחריב את בית המקדש הראשון שמכונה בשם אריאל (ישעיה כט, א) "הוֹי אֲרִיָּאֵל אֲרִיָּאֵל קִרְיַת הַקֹּנֶה דָּוִד", מפני שרק מלכות בבל שמכונה בתואר 'אריה', בכוחה להחריב את בית המקדש שנקרא אריאל. ואם לא יתאפשר להם להחריב את בית המקדש, לא תוכל מידת הדין לגבות את חובם של ישראל מעצים ואבנים, וישפוך ה' חרון אפו על עם ישראל, וחלילה לא תהיה להם תקומה, ועל זה שיבח

אסף הנביא שהיה משורר בתקופת בית המקדש (תהלים עט, א) "מִזְמוֹר לְאָסָף, אֶלֹהִים, בָּאוּ גוֹיִם בְּנִחְלָתְךָ, טָמְאוּ אֶת הַיֵּכָל קִדְשְׁךָ, שָׁמוּ אֶת יְרוּשָׁלַם לְעֵינַיִם", ושואל המדרש (מדרש תהלים 'שוחר טוב' עט, א), כיצד אמר אסף מזמור שזהו לשון 'זמר' על חורבן המקדש ועל חורבות ירושלים, הרי יש צורך לקונן ולבכות על כך, והיה צריך לכתוב 'בכיה וקינה לאסף', ומשיב, שכאשר ראה אסף את החורבן, הבין שכעת עם ישראל ניצל מכליה, וזה גרם לו שמחה גדולה, וכפי שאומר ירמיהו הנביא במגילת איכה (איכה ד יא) "כֹּלָה ה' אֶת חֲמַתּוֹ, שָׁפַךְ חֲרוֹן אַפּוֹ, וַיִּצַּת אֶשׁ בְּצִיּוֹן וַיַּתְאֲכַל יְסוֹדֹתֶיהָ", כאשר גבתה מידת הדין את חובה בעצים ואבנים, ולא נפגעה האומה היהודית במאומה, יש בזה שמחה גדולה, לכן לא הרג דוד את האריה, אלא התיש את כוחו אך הותירו בחיים.

דוד הורג את הדוב - ננגד מלכות פרס

הדוב מסמל את מלכות פרס (דניאל ז, ה. מגילה יא ע"א), ומכיון שבימיהם עם ישראל יהיו בגלות לאחר חורבן בית המקדש, אין צורך לתת להם שליטה במלא העוצמה, מסיבה זו הרג דוד המלך את הדוב לסמל שמלכותם תתבטל, כפי שאכן היה לאחר שעלה אלכסנדר מוקדון לשלטון, ונלחם בפרסים והרג את דריוש השני (בנם המשותף של אחשורוש ואסתר), וביטל כליל את מלכות פרס ששלטה בעולם חמישים ושתים שנים.

**לְרִכִּישַׁת סַפְרֵי הָרֵב אֲלִיהוּ עֶמֶר:
'מַעֲבָר לְסִגְלָה' עַל הַזְרַע שְׁמִשׁוֹן.
'הַמֶּלֶךְ דָּוִד' עַל סֵפֶר שְׁמוּאֵל א.
הַפְּנִסוּ ל: אוֹפֵקִים בּוֹקֵס אוּ בְּנִיד
055-67-25-138**

עונג חיובי

וביום השביעי יהיה לכם קדש וגו' כל העושה בו מלאכה יומת (לה. ב)

מזן החיד"א זצ"ל בספרו "נחל קדומים" כתב לפרש בשם ספר "קרן אור פני משה" על פי מה שאמרו חכמינו ז"ל שלשון "לך" או "לכם" משמעותו להנאתך או להנאתכם. והשבת הריהו רצופה הנאות, כמו אכילה ושתייה, שינה ולבוש, ובא הכתוב לומר "יהיה לכם - קודש", אפילו מה שהוא לכם ולהנאתכם - יהיה קודש, תהפוכו לקודש. על ידי שתכוונו שהנאות אלו יהיו לכבוד ה' שצינו לכבד את השבת, תחדירו בהם קדושה.

והוסיף הגאון רבי משה לוי זצ"ל בספרו "תורת משה" (כת"י) לפרש באופן אחר, שאפילו מי שהוא חסיד הממעט באכילת תענוגות בימות החול, מכל מקום "וביום השביעי יהיה לכם קודש", כלומר מוכרח ש"יהיה לכם" להנאתכם, משום שהוא קודש, רצונו לומר לכבוד שבת, ודוקא בה שמתענג מן האכילה, הוא עושה רצון ה'.

בתפלת העמידה של שבת מבקשים אנו "רצה נא במנוחתנו". והקשה הגר"מ לוי זצ"ל (הו"ד בספר "במצוותיך"), מה שייך לבקש שה' יקבל ברצון את המנוחה, וכי זו תפלה שצריך שתתקבל?

והשיב שלאחר התבוננות בענין, עלה בדעתי רעיון אמיתי: שבינתנו ביום השבת לכאורה אינה לגמרי לשם שמים, שהרי בכל אופן, כל אדם זקוק ליום אחד בשבוע שיהווה פסק זמן מהעבודה היום-יומית. וכיום, אפילו אומות העולם אימצו מאתנו את הרעיון של יום מנוחה שבועי. ואם כן, אפשר שה' לא ירצה במנוחתנו דייקא, היינו במנוחה שאנו עושים לצרכינו, כיון שאינה לשם שמים לגמרי. ולכן מבקשים אנו שבכל זאת ירצה הקב"ה את מנוחתנו, למרות שמעורב בה רצון פרטי.

מעשה בבעל מאפיה ברחוב יפו בעיר התחתית בחיפה, יהודי ממוצא אשכנזי, שבבוקר יום השבת מתגנב היה למאפיה, ומכין בה בחשאי מיני מאפה לקראת פתיחתה במוצאי שבת.

פעם, בעודו שוקד על מלאכתו האסורה, שמע נקישות בדלת הכניסה. תמה, וניגש לפתוח. והנה, נדהם לראות לפניו את הגאון רבי יצחק אבוחצירא זצ"ל, עטוף בטלית ופניו כפני מלאך האלוקים. זה עתה סיים את התפלה, ועתה הוא בדרכו לביתו. במאור פנים אמר: "שבת שלום! בא נא איתי, אורחי תהיה בסעודת השבת!". לא יכול היה האיש לסרב, סגר את המאפיה, ונלווה אל הצדיק.

מצאו את בני הבית ממתנינים לעטרת ראשם סביב השולחן הערוך. הזמין הצדיק את האורח לשבת לצדו, ומוזג את היין לגביע הקידוש. בפעם הראשונה בחייו חווה האופה שולחן שבת מאיר וזוהר. הנעימות והפיזיות, דברי התורה הערבים, שפע המאכלים והמעדנים המלווים בכוסות ה'מחיה', עשו עליו רושם כביר.

בסיום הסעודה אמר בדמעות: "לו ידעתי מהו עונג שבת, לא הייתי מחללה!". חפן הצדיק את ידו, ואמר: "השומרה, היא שומרת עליו. בזכות שמירתה, תראה ברכה בכל מעשי ידך!". מאותה שבת הקפיד על שמירתה, וראה ברכה מרובה!

מדד הלהץ עולה

מכירות את פרפורי הבטן (ולא מהתרגשות), את הדופק המהיר והזרמים ברגליים? מכירות את ההרגשה של הלהץ? ואת ההיסטוריה גם? עצבים אולי? מוכר לכן?!

ישנן נשים שנלחצות שהילד מעלה חום, ישנן נשים שנלחצות שהוא מתחיל טיפה להשתעל, ישנן נשים שנלחצות מהפסקת חשמל וישנן כשמפטרים אותן מהעבודה... ישנן נשים שנלחצות כשהן רואות ג'וק, ויש כאלה רק אם מגיעה החולדה, עולה סף הלהץ...

כל מיני סוגים של נשים יש בעולמו של השם יתברך.. וכל מיני דרגות של לחץ והיסטוריה מטפסים בכל אחת. הנלחצות יותר או הנלחצות פחות, זה לא משנה... שאלתנו בפנינו - האם ראינו פעם לחץ שקידם את המצב? האם פעם כשנכנסת להיסטוריה זה עזר לך להגיע לפתרון מהר יותר? האם קרה שנלחצת ועם זה הרגת את העכבר? או הילד פתאום הפסיק להשתעל? האם הלהץ מועיל, ובמה? תחשבי על זה רגע. מה קורה כשאת נלחצת? מה את מרגישה? האם ההרגשה הזו נעימה? האם היא מקדמת משהו? ואיך את נראית במראה באותו רגע? האם הסובבים שלך מרגישים ההרגשה נעימה או פחות?

אז נכון, כולן יגידו פה אחד: "זה לא שלט" או "עבדתי על זה ולא הצלחתי". אבל (ותמיד יש אבל) - יש לנו בחירה. ברוך השם נולדנו יהודיות, בעולם שיש בו גם טוב וגם פחות, ויש לנו את הזכות לבחור בטוב. הגוף שלנו אמנם כבר רגיל מספר רב של שנים להגיב בצורה מסוימת לסיטואציות שהוא נחשף אליהם, אבל תמיד אפשר להשתפר, תמיד אפשר לבחור בטוב יותר. אם את מרגישה שאת נלחצת הרבה, תנסי לעבוד על זה. לא להמשיך את שגרת היומיום כאלו זה לא חשוב... זה נושא מאוד חשוב ומשפיע על הגוף, הנפש, והסביבה.

לא היית רוצה לגדול עם אמא שכל כך נלחצת וכועסת וצועקת והיסטרית רוב שעות היממה. וגם אם את כזאת, או דומה, תמיד אפשר לשפר. אפילו במעט. יהיה לך ולכולם הרבה יותר נעים. אז איך עובדים על זה? הלכה למעשה, קודם כול מודעות. לדעת שזה לא הדבר הכי טוב בעולם, בלשון המעטה. להיות מודעת לכך שזה לא מועיל ולא מקדם, ולא נעים למי שמסביבי.

בקיצור, להיות מודעות ליתרונות ולחסרונות של הדבר שאת רוצה לשפר. לאחר מכן, להצביע על איך את מרגישה שזה קורה, להיות מודעות גם לחוויית הגוף. מה את מרגישה כשאת נלחצת. וכשאת מודעת לכך, פעם הבאה את תזהי את זה מוקדם יותר, ותנסי להשתלט בכדי לא להגיע להרגשה הגרועה ביותר בתוך הלהץ שלך. כי לכל אחת יש תגובות גוף אחרות, יש את תחילת הסטרס ואת המצב הקיצוני של הסטרס - וכשאת מודעת להרגשות שלך, את יכולה לאט לאט לווסת אותם.

והכי הכי חשוב, והכי הכי עוזר (באחריות) - זה להתחזק באמונה. לשמוע שיעורים של אמונה, להיות אמונה, להתחזק בזה כל הזמן. לא להרפות. לא להגיד 'אני כבר חרדית 20 שנה, אין לי מה עוד לשמוע', לא להגיד 'אין לי זמן אני עסוקה, שמעתי כבר את השיעור הזה'. כל אחת תשקיע זמן ומאמץ לשמוע שיעור תורה, להתחזק באמונה, אפילו לדבר עם חברה שמשפיעה עליך לטובה בענייני אמונה אמיתית. כי ברגע שאנחנו יודעות ודואגות להתחזק, בידיעה שכול מה שקורה בעולם זה אך ורק בהשגחתו של בורא עולם, ואין זכור שערף בלי שהשם יגיד לו לעוף, ואין ילד שנופל בלי שהקב"ה החליט שזה הכי טוב, ואין חום שעולה בלעדיו, וכל מה שאומרים לך או מכעיסים אותך זה אך ורק השם. מיד נהיה רגועות יותר, שלוות יותר, מקבלות את העובר עלינו בשמחה ובידיים פתוחות. כי אנחנו יודעות שמנהל העולם הוא האוהב הגדול ביותר שלנו.. ואין לנו מישור אחר להישען עליו. ואלו דיבורים, שהיום שומעים או קוראים, ומחר (או בעוד 5 דקות) שוכחים - ולכן - חובה על כל אחת לשמר אצלה את האמונה הפשוטה הזו, כל אחת תשמע רב שמחזק אותה באמונה פשוטה בבורא עולם, שבשילך.. כדי שלא תשכחי.. ואז בוודאי החיים שלך יהיו הרבה יותר רגועים. ושמחים. ומי לא רוצה זאת?

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 0583266571

מוסר עם סיפור

מאת הרב יעקב עמר שליט"א

הכדורגל שהוביל לסייעתא דשמיא

השבוע יחול ראש חודש אדר ב', עניינו של חודש אדר הוא הגברת הניסיון, ומי שזוכה לעמוד בניסיון זוכה לישועות מעל סדר הטבע.

סיפר הרב גואל אלקריף שליט"א שני בחורים מדרום אמריקה באו ללמוד באחת הישיבות בישראל. למדו היטב, אך היתה להם נקודת תורפה אחת. במדינות דרום אמריקה התחביב המרכזי הוא כדורגל, מגיל קטן כולם סביב ענין הכדורגל והמסתעף. החיידק היה טבוע בהם ולא יכלו להתנתק ממנו, והיו בורחים מהישיבה לצפות במשחקי כדורגל, עד שפעם אחת נתפסו 'על חם' והוחלט בישיבה לסלק אותם מן הישיבה.

בצר להם ניגשו למרן הרב אהרן יהודה לייב שטיינמן זצ"ל סיפרו לו על הרקע שלהם ועל מוצאם, לכן צריך להתחשב בהם, הם הרי לא גדלו בבני ברק, אמר להם הרב: "אם תבטיחו לי שבמשך חודש לא תתעסקו בנושא, אני אדבר עם הישיבה שיחזירו אתכם, ובעוד חודש תחזרו אלי".

הם הסכימו לתנאי, עבר שבוע שבועיים והתברר שהם במצוקה קשה, בעוד שבוע יחול משחק חשוב ביותר, והם לא יכולים להרשות לעצמם להחמיצו, אילו היו יודעים זאת מראש לא היו מקבלים על עצמם קבלה כזו זה מעל כוחם. הם לא יכלו להפר את התחייבותם, לכן קמו ונכנסו אל הקודש פנימה אל מרן הרב שטיינמן זצ"ל, סיפרו לרב במבוכה את מטרת בואם. הרב שטיינמן ניסה להבין מה החשיבות הגדולה של המשחק הזה יותר משאר המשחקים, הם

המשך בעמוד האחרון

המשך מוסר עם סיפור

הבחורים שהיה אוהב תורה והיה לו שאיפות עתידיות בתורה רק שהיה לו קשה עם ענין הכדורגל, נפתחו לו שערי חכמה, כשהגיע לפרקו, קיבל שידוך מצוין הכולל הכל.

וחברו הוא לא היה הכי מונח בלימוד, ובעקבות הויתור לצפיה במשחק זכה לסייעתא דשמיא, הבחור הזה שנים קודם לכן נפצע בתאונת דרכים, הוריו תבעו את חברת הביטוח, אך ללא הצלחה, ודיונים של שנים בבתי משפט, כל אנשי המקצוע טענו שהם סיכוי להצלחה מול סוללת עורכי הדין של חברת הביטוח, והנה זמן קצר לאחר שעמד בניסיון הוחלט לתת לו סכום עתק מחברת הביטוח.

גודל הניסיון כך זוכים לשערי סייעתא דשמיא.

הסבירו לו שמי שאינו קשור לענין לא יכול להבין, אבל זה כאילו... סם החיים.

אמר להם הרב שטיינמן: "אני רואה שזה מאד חשוב לכם, ניסיתי, ללא הצלחה, מכל מקום כיון שאתם מרגישים שאינכם מסוגלים להחמיץ את המשחק, אינני יכול לאסור עליכם..."

"אבל... אם תצליחו להתגבר על הרצון, אני מבטיח לכם ששערי סייעתא דשמיא יפתחו לכם! ההחלטה בידכם!"

הם חזרו לישיבה, ויש להם הבטחה ממרן הרב שטיינמן שהם יכולים לזכות לשערי סייעתא דשמיא, הכל תלוי בהם, הם נקרעו בין העולמות, בין המשכיה העצומה לכדורגל לבין הישועה של הסייעתא דשמיא... החליטו שהם מתגברים.

המפנה הגדול החל באותו חודש, לכל אחד בתחומו ובשאיפותיו, אחד

פניני הדף היומי

מאת הרב יחזקאל הנביא שליט"א

כיוון הרגליים בתפילת שמו"ע ובקדושה

"ורבנן אמרי אורתן שמכסות בהם רגליהם שנאמר ורגליהן רגל ישרה" (מסכת חגיגה דף יג)

הגמרא מבארת לנו את המראה שראה יחזקאל הנביא במעשה המרכבה על כנפיהם ורגליהם של המלאכים וחיות הקודש, ורגליהם היתה ככף רגל ישרה.

והנה בגמרא ברכות (דף י) אנו לומדים דין בהלכות תפילת שמו"ע שהמתפלל פלל לפני תפילתו צריך שיכוון את רגליו זו אצל זו שיהיו צמודות ונראות ככף רגל אחת, ובתלמוד ירושלמי ישנו מחלוקת אמוראים בטעם הדין שהמתפלל צריך להשוות רגליו שיש אמורים שהוא כדי להיות כמלאכי השרת שנאמר בהם ורגליהם רגל ישרה, ויש אמורים שהמקור מהכהנים בבית המקדש שנאמר בהם ולא תעלה במעלות על מזבחי שהכהנים היו הולכים עקב בצד אגודל כאילו רגליהם שוות זו אצל זו, וכתבו תלמידי ר' יונה שהתלמוד שלנו סובר כשיטה שצריך להידמות למלאכים.

והנה בספר תרומת הדשן (סימן כח) למד מדין תפילה גם לגבי קדושה שצריך לכוון את רגליו בשעה שאומר קדושה עם השליח ציבור, והטעם כיון שאנו מזכירים בנוסח של הקדושה כנועת שיח שרפי קודש (או

כשם שמקדישין אותו בשמי מרום לנוסח בני אשכנז) והכוונה למלאכים וחיות הקודש שעושים כן ואנו רוצים להדמות להם בכל היכולת, ומרן הבית יוסף (סימן צה) כתב הטעם כיוון שעומד לדבר עם השכינה צריך לסלק את כל מחשבות הגוף מליבו ולדמות כאילו הוא מלאך השרת, וישנה תקנה נוספת בקדושה שעושים כדי להידמות למלאכים, שכפי שכתוב אצל המלאכים ובשתיים יעופף כך אנו מגביהים את כפות הרגלים כשאומרים קדוש קדוש קדוש ה' צבאות וכן מובא במדרש תנחומא.

וכתב רבינו יונה בפירושו למסכת ברכות שיש אמורים שצריך לחבר את כפות הרגליים במקום העקבים אבל במקום חיבור האצבעות נותנים רווח, אולם למעשה כתב שצריך שיחבר את כפות הרגלים לגמרי שיהיו נדמים כאחד.

שבת שלום!

ניתן לרכוש במחיר מיוחד את הדיסק אונקו של הרב יחזקאל הנביא שליט"א הכולל אלפי שיעורים, כל שיעורי הדף היומי על מסכתות הש"ס בשפה ברורה ורהיטה ושיעורים בהלכה. כפלא! 052-7630352

כמו כן ניתן להאזין לקו הדף היומי בכל שעות היממה חנם בטלפון 055-9302663

צדקה ואומר

מידי שבוע מתקיימת חלוקה של עשרות מוצרים, סירות ירקות, מוצרי חלב, מסתקים לילדים, מידי פעם גם עופות ודגים ועוד... לכ-700 משפחות מעוטות יכולת שהמוצרים האלה עוזרים להם להתקיים למשך כל השבוע.

בואו ותהיו חלק מהמפעל העצום הזה של עזרה לעוד משפחות במצוקה.

לתרומות ח"יגו: 03-8000770

רוצה להיות שותף באחזקת תורה של 100 אברכים?

בית המדרש "יביע אומר" בבני-ברק מציע לכם שותפות גם באחזקת תורה וגם בעזרה למשפחות נזקקות.

בתרומה חודשית לבית המדרש אתה יכול!

לפרטים חייגו: **03-8000770**

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברה"ב הארץ רבנים מכולל "יביע אומר" 03-8000770

גד תמיד לע"נ ר' מנשה בן דהל ז"ל ולע"נ שושנה מזהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים